

Kallis klassiõde, Adele!
 Suur aitäh sulle pika ning sisuka
 kirja eest! Sain selle 4. jaan. 1993. Sain
 hiljuti ka Helmilt kirja ja Ed. Krüskilt
 Austraalias. Ka temal on tervis vilets.
 Ruudi Tammest Tartus pole enam midagi
 kuulnud. Ja B. Kangur ning väike Jüri
 on ammu kadunud! Muide W. Polonski
 ga olime toanaabrid TÕS-i internaadis,
 Lai tän 28, meie väimse seminari aastal.
 Oli tore poiss! Muide internaadi vane-
 maks oli Villem Alto..

Küsid miks Eesti rahvas ei naerata
 enam!? Vastaksin huuletaja sõnade
 ga - käi kindlalt, pea püsti, aeg
 annab harutust!... Kirjutad mu
 nooremast pojast Meemest. Jah, ta
 on juba üle 10 korra Eestis käinud
 ja külastanud ka meie Sugulasi Tartus,
 Alatskivil (meie kodukoht!), Tallinnas
 etc. Ja meid sünnipäevadele on ka
 10-kond kooliõestlast külastanud.
 Ainult mina pole Kodumaale
 jõudnud! Nüüd jõulu vaheajal
 sõidutas Meeme (ise ei või ma enam

autot sõita) mind Lundi. Olin 10 päeva
omaksetega ja tüiste eestlastega koos.
Oli mulle suureks vahelduseks. — Unu-
tõbi on juurde tulemas; mälu on tuh-
menema hakanud! Unustamine muu-
tub tülilaks. Samuti peapööritus ja
halb tasakaal! — Pianomäng on
mulle lohutuseks; mängin põheõpi-
tud tükke, sest silmad ei taha enam
noote selgelt seletada! Tarvitan
mitmesuguseid prille. TV-prillidega
vaatan TV:d, lugemise prillidega
katsun lugeda. Luupi tarvitan ka.

Fali on väga imelik, ilma lumeta
ja enamasti +-kraadidega!
Väljas lüüen üpris vähe, kepi toetu-
sel. Kirikus käin tihti, aga see
asub mul ja ukse all.

Lõpetan parimate uue aasta
soovidega. Sulle, meie kooliõdedele
veneladele, meie Kodumaale ja
rahvale! Jumal ise valvaku me
kõigi üle! ... Per aspera ad astra!

Territades klassivend

8/I-93

Robert Rontsimaal